

Bene Zoltán

VERÉBSZEMEK, KÖDBEN

A szűkszavú jelentésben az állt, hogy *Mátyáshalmát folyó hó nyolcadik napján 9 óra 54 perckor ellepte egy ismeretlen eredetű köd. Félő, hogy súlyos, messzire mutató következmények várhatók.* Mindössze ennyit tudhatott meg a dokumentumból, és ahogy újra meg újra elolvasta, egyre csak csóválta a fejét. Mátyáshalma emberemlékezet óta nem okozott gondot. Húszezer fő lakosságú kisváros, a köznyelvben *húszezres rendelet*ként emlegetett szabálynak megfelelően tizenötezer bennszülött és ötezer kínai otthona. A százados ingatta a fejét, és ciccegett. Megnyomta az íróasztalán a sárga gombot. Az ajtóban azonnal megjelent a titkárnő. Szemét lesütve szerényen a cipője orrára meredt, mégis maga volt a megtestesült és odaadó figyelem.

- Van valaki a detektívek között, aki Mátyáshalmáról származik?
- Azonnal, uram - fordult sietősen sarkon, hogy elviharozzék.

Elviharozzék, gondolta az ezredes a monitorok előtt. Létezik ilyen szó egyáltalán? Egy ideje többet gondolkodott magyarul, s mind jobban belejött, de olykor elbizonytalanodott. Miközben a titkárnő eltűnt a képernyőről, a kifejezésen töprengett. Elviharozzék... Ösztönösen jött. Miközben, meglehet, ilyet nem is lehet mondani. No, de gondolni se? Akárkinek nem, ahhoz kétség nem férhet, húzta kurta mosolyra a száját az ezredes. Amint ahhoz sem, hogy ő nem akárki. Nyújtózott egyet, körbejáratta vizsla tekintetét a képernyőkön. Úgy ítélte meg, rászolgált teára.

Mátyáshalma réges-régi település a nagy Alföld közepén, ötven kilométerre az észak-déli és harmincra a kelet-nyugati Európa-szuperexpressz pályájától. Egy homályos helyi legenda szerint amikor több mint félezer évvel korábban a magyarok ősi, Mátyás nevű, fényes és hatalmas uralkodója fölkereste a helységet, ami akkor még csak aprócska falu volt, a határban hascsikarása támadt, és olyan kupacot produkált a bíró búzatáblájának a tövébe, aminek hetekig jártak csodájára a helybeliek, mire a madarak és az erdei állatok (mivel

akkortájt, mesélik, erdőség borította a tájat) széjjelhordták. Néhány értelmetlen, tájékozatlan és destruktív hajlamú bennszülött mindmáig úgy véli, innen ered Mátyáshalma neve.

– Ez azonban csupán sületlen fecsegés, gyermekded mese, tudománytalan baromság – legyintenek a helyi értelmiség képviselői, valahányszor fölbukkan a nevetséges legenda. – Kezdjük ott, hogy Mátyás nevű király sosem létezett. Ez az ország, amíg a magyarok maguk próbálták irányítani, sosem boldogult, következképpen nagy uralkodói sem lehettek, legföjebb szánalmas diktátorai. S ha ezek egyikét, föltéve, de meg nem engedve, Mátyásnak is nevezték, és járt is mifelénk, akkor is kikérjük magunknak, hogy egy rakás szarra vezessék vissza szépséges városkánk nevének eredetét!

Wang Keresztes Károlyt szorongással töltötte el, hogy vissza kell térnie gyermek- és ifjúkora színterére. Sosem szerette Mátyáshalmát, ahol a bennszülöttek közt kínaiként, a kínaiak között bennszülötként kezelték. Gyerekkora a kirekesztettség, a magány és a gúny jegyében telt. Élete legboldogabb pillanataként emlékezett arra, amikor megérkezett Kitszegedre, ahol hozzá hasonló magykínaiak tömegével találkozhatott és barátkozhatott össze. Úgy gondolt arra a napra, mint az újjászületése pillanatára. Sokkal inkább érezte otthonának Kitszegedet, mint Mátyáshalmát. Már a város neve nyugalommal töltötte el, hiszen, ahogyan mindenki, ő is tudta jól, hogy a *Kit* előtagot azon települések neve elé illesztik a félállamban, amelyekben a bennszülöttek és a kínaiak nagyjából egyenlő arányban laknak. Márpedig az ilyen helyeken hozzá hasonló félvérek ugyancsak szép számban élnek. Amikor aztán belépett a rendőri erőkhöz, az élete még inkább kiteljesedett. Kisvártatva lakást is kapott a folyóra telepített bárkalakónegyedben, s reggelenként a gőzölgő Tisza fölött fogyaszthatta el napi első teáját. Egészen elérékenyült, miközben erre gondolt.

Az elektromos szolgálati jármű letért a főútról, a műholdkapcsolatos vezérlőrendszer magyarul közölte, hogy huszonkét perc és tizenhárom másodperc múlva célhoz érnek.

Wang Keresztes Károly gyöngén beszélt kínaiul. A nyelvérzék szinte teljes hiánya sok álmatlan éjszakát okozott neki. Az apját másfél éves korában Kitzgyörbe helyezte a Xiaomi, ám a szívtelen atya nem vitte magával bennszülött ágyasát, inkább lecserélte egy fiatalabbra. Kicsi

Karcsi így az anyjával maradt, apa nélkül nőtt föl, és egész gyermek-kora nagyrészt magyar közegben telt. A mátyáshalmi kínaiak többnyire levegőnek nézték, mint minden fattyút. Csak az iskolában kötelező hatósági kínait tanulta meg úgy-ahogy, azzal azonban az alsóbbrendű hivatalokon kívül sehol sem lehet boldogulni. Azóta messzebbre jutott a kínaiban, mint azt a tanárai a legmerészebb álmaikban gondolták volna, ennek ellenére még mindig hibásan és nehézkesen tudta csak kifejezni magát.

A távolban fokozatosan kirajzolódott Mátyáshalma sziluettje. Nem egy vonzó sziluett, morogta magában Wang Keresztes Károly. Inkább szánalmas...

Bejelentkezett a századosnál, tájékoztatta, hogy hamarosan célhoz ér, és megkezdi a földerítést.

- Számítok magára - bontotta a vonalat a parancsnok.

A Mátyáshalmi Félállam-Képviselői Hivatal tanácsstermében hárman ültek szótalán, két bennszülött és a hivatalvezető.

- Már bizonyosan úton van legalább egy jól képzett detektív, hogy segítsen rajtunk - szólalt meg az egyik magyar, egy borzas üstökű, bozontos szemöldökű férfi.

- Úton van - visszahangozta a mellette ülő cingár fiatalember.

A hivatalvezető nem szólt, csak még keskenyebbre húzta a mongol-redőjét, és magába fojtotta a véleményét.

Az ezredest egyre erősebben nyugtalanította a mátyáshalmi csatorna. Szemcsés és szellemképes, dűnnyögte magában. Hang helyett sustorgás. A csészéért nyúlt, ám abból már régen kiitta az utolsó kortyot is. Mérgeesen nyomott le egy zöld gombot, érélyes, bár kissé rekedt hangon szólalt meg.

- Wang Keresztes küldetése és jelentése elsőbbséget élvez, ezt el ne feledjék!

A jobb szélen lévő képernyőn látta, hogy a százados összerezzen. Más körülmények között ezen jót mulatott volna (még mindig nem bírta megszokni!), ezúttal azonban ez is fokozta ingerültségét.

- Magától pedig várom az indoklást, amiért nem magasabb osztályú járművel küldte ki!

Előre tudta, hogy a százados a szabályzatra fog hivatkozni. Csen osztályú detektíveknek legföljebb Nio Nanking jár. Az rögzít mindent három kilométeres körzetben, de nem képes élő sugárzásra.

- És a fekete doboz legyen az asztalomon, amint visszatér!

A százados föl pattant az íróasztala mögül, vigyázzállásba merevedett. Az ezredes elégedetten igazította meg a gallérját.

- Pihenj! - vakkantotta, és hátradőlt ergonomikus székében. Ügyet sem vetett a monitorra, amelyen a százados még mindig feszengett.

Tisztán emlékezett, amikor fiatal őrnagyként rábízták a kitgyarmati szabotázszt. Miután sikeresen fölszámolták, a bennszülötteknél fegyvereket is találtak, amelyeket (hamarosan kiderült) a Pozsonyi Sajátos Igazgatású Kerület kassai tartományából szereztek. És bár így jogszerűen szüntethették meg a pozsonyi kerület sajátos igazgatását, és végre létrejöhetett az egységes Tátra Félállam, az ezredesnek, aki akkor még csak frissen előléptetett Mao osztályú őrnagy volt, sok fejfájást és számtalan kényelmetlenséget okozott az incidens. Ami szintén szellemképes monitorokkal kezdődött.

A Nio Nanking közeledett a város határát jelző táblához. Wang Keresztes Károly szíve méterről méterre gyorsabban dobogott. Nem csak a feladat, de a genius loci is hatással volt rá. Diadalmasan tér vissza ebbe a porfészekbe, gondolta. Ahol annyit nevettek rajta.

Sokáig azonban nem álmodozhatott a minden tekintetben csodás, tökéletes elégtétellel szolgáló visszatérésről, mert amint elhagyta a város határát jelző táblát, acélszürke köd ereszkedett köré. A Nio Nanking először lefékezett, ám néhány másodperc múlva újra nekilendült. A detektív maga is megbizonyosodhatott arról, hogy az acélszürke köd dacára elfogadhatóak a látási viszonyok.

Az utcák üresen kongtak. Sehol egy teremtetett lélek. A házak ablakán pislá fények szűrődtek ki. Wang Keresztes Károly akaratlanul megborzongott.

A Mátyáshalmi Félállam-Képviselési Hivatal tanácsstermében méltóságteljesen fölemelkedett a hivatalvezető. Amint ezt észlelte a két bennszülött, nyomban talpra ugrott mind a kettő.

- Érkezik valaki - jegyezte meg a borzas üstökű, bozontos szemöldökű férfi.

- Érkezik - visszhangozta a cingár fiatalember.

Alig halt el a hangjuk, az ajtó kinyílt, és a keretet teljes egészében betöltötte Wang Keresztes Károly daliás alakja.

Keresztes Karola remegő kézzel igazgatta a hálóingét. A félhomályban nem látta, hogy egyedül van, vagy mások is tartózkodnak a helyiségben. Pár perccel korábban mélyről szakadt föl belőle a köhögés, és ő meg sem próbálta visszafojtani, tapasztalatból tudta, hogy nem járna sikerrel. Úgy érezte, a tüdeje kiszakad, a nyelőcsöve szétrobban, de jajgatni sem tudott, csak összegörnyedt, behunyta a szemét. Amikor kitombolta magát a köhögés, fölegyenesedett, pár másodpercig csodálkozva nézett szét maga körül, aztán rádöbbsent, hogy a szanatóriumban van, és összebb húzta magán a hálóinget. A professzor gyöngéden megsimogatta a hátát, és az ágyához kísérte. A szomszédos kórteremben kellene lennie, gondolta Keresztes Karola.

- Hálás vagyok, hogy velem van - lehelte.

A professzor csak hümmögött.

Wang Keresztes Károly figyelmesen hallgatta a hivatalvezetőt. Különös szituáció, gondolta magában a sarokba húzódo borzas üstökű, bozontos szemöldökű férfi: egy tiszta vérű kantoni felelget egy magyárkérdéseire. Soha életében nem tapasztalt még ilyet, de még csak nem is hallott hasonlóról. Csodálkozása aztán egyik pillanatról a másikra páni félelemmé fokozódott, amikor a magyárkínaiában fölismerte egykori osztálytársát, akit ő maga is számtalanszor kicsúfolt, néhányszor el is gáncsolt. Ettől már-már hangosan fölnyögött, ám az utolsó pillanatban észhez tért, s a szája elé kapta a kezét, nehogy illetlen hangot adjon ki.

- Amint érzékeltem az aggasztó jelenséget - számolt be a történetekről az előljáró -, késelem nélkül kivizsgáltattam a saját biztonsági szolgálattal, de semmire se jutottunk. Sőt, joggal tartottunk a helyzet rosszabbra fordulásától. Ami később be is igazolódott. Előtte azonban gyorsan üzentem a... Csinji Vej kitszegedi hivatalába.

A Csinji Vej kimondása előtt a hivatalvezető egy pillanatra megtorpant. Még nem szokta meg a nevet, állapította meg magában Wang Keresztes Károly, aki többször tapasztalta, hogy az állami hivatalnok-

kar ellenérzéseket táplál a katonai titkos szolgálat Ming-dinasztia idejéből származó elnevezésének föltámasztásán.

- A Csinji Vej pedig azon nyomban hozzánk, a Kitszegedi Területi Félállamrendőrséghez fordult - vetette közbe a detektív.

- Értem.

- A jelentést követően is próbáltak kommunikálni a felettes hatóságokkal?

- Magától értetődően! - emelte meg a hangját az előljáró önérzetesen. - Tudjuk a kötelességünket!

- Efelől nem voltak kétségeim.

A hivatalvezető kínaiul dörmögött pár szót az orra alá, ám gyorsan visszaváltott magyarra, amelyet akcentus nélkül, tökéletes tisztasággal beszélt, mert bár tisztavérű kantoni volt, már ebben a félállamban született és nevelkedett.

Amikor később megvizsgálták, a Nio Nanking manipulálhatatlan fekete dobozán egyetlen bájtnyi adatot sem találtak attól a perctől kezdve, hogy mátyáshalmi területre érkezett. Ez a tény tökéletesen alátámasztotta a detektív és a helyi hivatal különös és érthetetlen elbeszélését.

Wang Keresztes Károly a hivatalvezető titkáranak az irodájában rendezkedett be. Az előljáró részletes beszámolójának végighallgatása után ide rendelte be a hivatalnokokat. Először a cingárt, aki olyan ijedt volt, akár egy riadt őzike, s minden szót úgy kellett harapófogóval kihúzni belőle, utána a borzas üstökű, bozontos szemöldökű férfit.

- Azonnal fölismertelek, Ákos - kínálta meg cigarettával.

- Nekem beletelt egy kis időbe, már megbocsásson, tiszteletre méltó detektív - utasította el a dohányt a másik.

- Tegezz nyugodtan, Ákos - Wang Keresztes Károly hangszínétől a bozontos szemöldök minden egyes szála az égnek meredt. - Ahogy régen...

- Megtisztelsz...

- Van valami hozzáfűznivalód a nagy tudású előljáró szavaihoz? - érdeklődött a detektív a legártatlanabb társalgási hangon, miközben rágyújtott.

- Semmi, tiszteletre... Semmi, Károly. Egyik pillanatról a másikra jelent meg ez a köd, és egyre sűrűsödött. Mikor elérte azt a sűrűséget, amit már magad is tapasztalhattál, megszűntek a kommunikációs csatornáink. Utána mintha kitisztult volna. A köd. Nem hígult föl, csak... Nem is tudom... Már látunk rajta keresztül... Vagy inkább benne.... És közben tudjuk, érezzük, hogy mindenütt ott van.

A detektív biccentett.

- Lehetséges, hogy szabotázs történt?

- Mátyáshalmán nincsenek szabotőrök, uram! Akarom mondani, kedves Károly...

- És a Bennszülött Történetmesélők Egyesülete?

Ákos megborzongott.

- Emlékszel még arra a botorságra?

Wang Keresztes Károly keze egy pillanatra ökölbe szorult. Tizenhat évesen minden vágya az volt, hogy fölvételt nyerjen a BTE-be.

- Korcsokra nincs szükségünk! - utasította el az elnök, aki még csak annyira sem tartotta, hogy megválogassa a szavait előtte.

- Szabotórhajlamú emberekből ott nem volt hiány, ha nem tévedek - szögezte le.

Ákos széttárta a karját.

- Ártalmatlan fantasztákból, inkább, kedves Károly.

- Tehát?

- Már évek óta nem működik. Nincs rá érdeklődés. Nincs rá igény...

Wang Keresztes ismét biccentett, majd még néhány gyors, frappáns kérdést szegezett neki a másíknak, végül elbocsátotta.

Sorban kihallgatott mindenkit, aki a hivatalban dolgozott, de semmi újat nem tudott meg. A köd leereszkedett. Pár óra múlva megszűntek a jelek, amelyeket a mátyáshalmi FÉRFI, azaz a Félállami Rendfigyelőrendszer továbbított az illetékes figyelőállomásokra. Ennyi történt.

Az okok ismeretlenek.

A keskeny résnyire nyitott ajtótól fényszalag futott végig a padlón, egészen Keresztes Karola ágyáig. Mintha egy szőnyeget gurítottak volna keresztül a szobán.

- Alszik - suttogetta egy női hang. - Ilyenkor mindig alszik.

Az ajtó szélesebbre tárult, belépett rajta Wang Keresztes Károly.

- Majd igyekszem nem fölébreszteni.

Az ágyhoz óvakodott, a halvány derengésben nézte az összeaszott, elhasznált arcot, a takaró alól előbukkanó vékony kezét, rajta a kidudorodó erekkel. Egy vénségesen vén öregasszony feküdt előtte. Zihálva, nehezen szedte a levegőt, fogatlan szája szélén nyál csillogott, seszínű, vékonyszálú haja a fejbőrére tapadt. Már nyomokban sem hasonlított arra a vonzó nőre, akit egy nagyhatalmú kínai üzletember az ágyasának fogadott.

- Azt hittem, más lesz, anya - szólalt meg Wang Keresztes Károly.
- Idefelé jövet azt gondoltam, elégtételt veszek. De nincs kin és nem is lenne értelme. Mátyáshalma nem érdekes.

Keresztes Karola fölnyögött álmában.

- Csak az érdekes, ami történik, s aminek nem tudom az okát.

Megérintette a nő kezét.

- Még - szúrta át a fogai közt a szót -, még nem tudom.

Azzal sarkon fordult és távozott.

A professzor a szomszédos kórterem ajtajából figyelte, ahogy távolodik a folyosón. Fürgén utánaosont.

A szanatóriumtól a belváros felé vezető út éppannyira kihalt volt, mint a város többi közterülete. A detektív tudta, hogy a Mátyáshalmi Félállam-Képviselői Hivatal a veszélyhelyzetre való tekintettel elrendelte a kijárási tilalmat. Ezért természetesnek vette, hogy senki nem jár az utcákon. Annál jobban meglepődött, amikor egy alakot vett észre a Li Taj-Po és a Petőfi Sándor utca sarkán. Az alak a házfalnak dőlve álldogált, és nem mozdult akkor sem, amikor Wang Keresztes már egészen a közelébe ért. Sőt, amikor megérintette, akkor is mozdulatlan maradt.

- Mit keres itt, jóember?

Alighogy kimondta, már látta, mivel áll szemben.

Az ezredes mélyet sóhajtott. Még mindig semmi. A Csen osztályú detektív ez idáig nem adott hírt magáról. Amikor a telefon kijelzője föl villant, reménység támadt benne, de nyomban le is lohadt.

- Tábarnok! - emelte föl a készüléket.

- A műholdakon csak egy paca látszik ott, ahol annak a városnak kellene lennie.

- Köd van, vagy valami hasonló, ennyit tudunk.

- A műholdjainkat nem akadályozza a köd, ezredes!

Mily nagy volt a világ, a fák az égig értek, s a fényes vízre mily közel hajolt a hold, idézte magában az ezredes Meng Hao-Zsant.

- Megkövetem, tábornok, a figyelmetlenségem miatt.

- Figyeljen jobban, ezredes! Indítsa útnak a... Csinji Vej legképzetesebb egységét. Most. Nem bízhatjuk magunkat egy Csen osztályú félvér detektívre!

Az ezredes késedelem nélkül végrehajtotta a parancsot.

Néhány óra leforgása alatt öt műholdat állítottak Mátyáshalmára. A pekingi központi vezérkar elsőbbséget élvező esetnek minősítette a távoli, jelentéktelen félállam érdektelen városkájának ügyét. Csakhogy egyetlen műhold sem látott egyebet, mint egy nagy amóbát, amely a puszta kellős közepén terpeszkedik – ott, ahol Mátyáshalmának kellene elterülnie. A ködfolt határát mintha pengével igazították volna: pontosan egybeesett a település közigazgatási határaival. Akadt olyan fa, amelynek a negyede tisztán látszott, még a leveleket is megszámlálhatták az ágakon, a többi részét viszont magába nyelte a köd. A technikusok nem értették a jelenséget. A vezérkar nem értette. A Csinji Vej vezérlő csillaga nem értette. Az elnökcászári első miniszter nem értette. Még maga az elnökcászárszár sem értette.

Wang Keresztes Károly dühösen csapta a hóna alá a kirakati bábut. Úgy tűnik, Mátyáshalma még mindig a rossz vicek földje, állapította meg magában. Füstölögve szedte a lábát a Mátyáshalmi Félállam-Képviseleti Hivatal irányába, végig a Petőfi, aztán a Csang Heng utcán, majd átvágott a Kossuth téren a Kikapcsolódás Ligete felé. A Jackie Chan sétány elején megbotlott valamiben. Lehajolt, s egy kamerát pillantott meg a kövezeten. Átlagos köztéri kamera volt, amilyenek százával, ezrével lebegnek zajtalanul a városok fölött. Ez a kamera ellenben nem lebegett, ez nyilvánvalóan lezuhant. Ahogy körbenézett, több másikat pillantott meg a járdán, az úttesten. Némelyikből köd szivárgott. Az a köd, amely magába nyelte az egész várost.

Már majdnem elérte a hivatal épületét, amikor lépéseket hallott a háta mögül. Megállt, bevárta a járókelőt, hogy felelősségre vonja. Egy rozoga külsejű öregember bontakozott ki a ködből. Csaknem ráförmedt, de még időben ráismert: a professzor az az egyetlen mátyáshalmi,

akinek soha egy rossz szava nem volt hozzá, s akit egy perccel sem látott idősebbnek, mint amire gyerekkorából emlékezett.

- Karcsi fiam - szólította meg az öregember. - Láttalak az édesanyádnál. Örültem a látásodnak.

- Menjen haza, professzor! - mondta a detektív kelletlenül.

- Beszélnem kell veled, adj tíz percet! Az anyád kedvéért, kérlek.

Wang Keresztes Károly a szanatórium személyzetétől tudta, hogy az anyja egyetlen látogatója a professzor, aki olykor maga is beköltözik néhány napra az intézménybe. Úgy döntött, tíz percen nem múlhat semmi.

Mátyáshalmát három napig zárta magába a köd. A második napon megérkezett a Csinji Vej, és négyzetcentiméterről négyzetcentiméterre átvizsgálta mindent, begyűjtötte az összes lebegő kamerát (tucatnyi, ha lebegett még közülük, a többi mind a földre zuhant), kihallgatta az összes lakost, föltúrt valamennyi lakást, átvizsgálta mindahány épületet, ellenőrzött minden elektronikai eszközt; beletúrt minden zsebbe, minden táskába, minden fiókba. Mégsem derítette ki sem azt, hogy mitől ereszkedett le, sem azt, hogy utóbb mitől oszlott el a homály. A biztonság kedvéért a negyedik napon kiürítették a városkát, majd földig rombolták, és betonszarkofágot emeltek fölé. Három műhold azóta is egyfolytában figyel. Egyelőre semmi rendelleneset nem látnak.

Végezetül a Csinji Vej vizsgálótisztje sem jutott hát többre, mint Wang Keresztes Károly, vont le a következtetést több magasrangú katonai és polgári személy. Azt állapították meg mind a ketten, hogy nagy valószínűséggel számítógépes vírus támadta meg a köznép által csak verébszemnek nevezett megfigyelő kamerákat, amelyek - egyelőre megmagyarázhatatlan módon - kiismerhetetlen ködöt eresztettek magukból. Talán az akkumulátoraikból szublimálódott ez a matéria, talán valami reakció indult be a környezetükkel. Mindenesetre az egész Mennyei Birodalom és valamennyi Félállam területén elrendelték a verébszemek gondos és a legnagyobb titokban végrehajtandó, igen-igen alapos átvizsgálását.

Am a vizsgálatok eredménytelenül zárultak.

Az ezredes szíve egyre nagyobb sebességre kapcsol. Nyilván a túlzott teafogyasztás, gondolja. *Ebéd után – egy csöppet szundikálok, fölébredek – két csésze tea vár. Ó, Po Csü-Ji mester! A monitorokon mindenütt sürgölődő emberek. Béke, munkálkodás, rend és észszerűség. Talán ma este egy pohár bort is engedélyez majd magának. Ahogy a nagy Li Taj-Po írja, pénzt és nyomort és életet kimért / az Alkotó, nem tudni, hogy miért, / de rendbehöz mindent, ki hinni bátor, / és igazat szolgáltat egy pohár bor. Az ezredes halványan elmosolyodik. Nincs már messze az az idő, amikor Lu Jünt idézheti napra nap: Magányban élek, távol a Világtól, / nem bánt öröm és nem bánt félelem, / beljebb húzom ajtóm záró-zsinegjét, / szobám gyökérrel, gallyal bélelem. / Ha künn tavasz van, lelkemben tavasz van, / év hajlatán szívembe száll az ősz. / Itt benn utánzom az Idők futását / s tanyámon a nagy Mindenség időz.*

- De addig is, felejtjük el a mátyáshalmi verébszemeket – sóhajtja, és újabb teaért csönget a régimódi csengőn, amihez maga sem emlékszik már, miként jutott hozzá.

A százados hosszan nézi a gyászruhás detektívet. Részvétet nem fog szavakkal kifejezni, de a tekintetéből nem rekeszti ki az együttérzést. Az anyát elveszíteni nagy csapás.

- Semmiféle elképzelése nincs, hogy ki vagy kik okozták a szabotázst? Wang Keresztes Károly lehorgasztja a fejét.
- Nincs. Az sem biztos, hogy egyáltalán szabotázsról kell beszélünk.
- Talán egy mutálódott vírus volt, ami átjutott a kamerák tűzfalán?
- tűnődik a százados.
- Meglehet – hagyja rá a detektív.
- Meglehet. Rendben. Most távozzon! – int a kezével a százados.
- Wang Keresztes Károly megkönnyebbülve hagyja el az irodát.

- Nem tehettem másként – motyogja még hetek múltán is, valahányszor kiül bárkalakótelepi lakása aprócska teraszára, és nézi, hogyan úszik le a folyón a dinnyehéj.

- Egyre többször lesz ilyen – hallja magában újra a professzor hangját; körülöttük a néptelen város és a különös köd. – A technológia a fejünkre nő, fiam. Régóta kutakodom, és a jelek egyértelműek. Ez a köd, hidd el, nem ember műve, de nem is valami istené. A technológia kihívása ez. Az ember tehetetlen ellene. Mi tettük föl a végső

kérdéseket, megválaszolni viszont ők fogják. Vagy azok, nem is tudom, hogyan nevezzem őket, illetve ezeket. Mindenesetre a verébszemek csak az első láncszem szerepét töltik be. Ebben bizonyos lehetsz. Én az vagyok. És ezt hiába is írod a jelentésedbe, nem hiszik el. S ha mégis, nem tesznek majd, mert nem is tehetnek majd semmit.

Nem, világos volt számára is, hogy ezt nem írhatja bele a jelentésébe. Egy félkegyelmű professzor hablatyolását. Akármennyire is istápolta az anyját, akármennyire is jó volt hozzá magához hajdan. Senki nem hinné el egy olyan figura kusza teóriáját, akiről azt se tudni, mitől is professzor, s aki akár szabotőr is lehet, vagy tagja a szabotőrök egy csoportjának.

Elhessegeti magától a kényelmetlen gondolatokat, föláll, hosszan nyújtózkodik, bemegy a lakásába. A monitoron, amelyen lelket melengető és idegrendszert nyugtató belső-mongóliai tájakat kellene látnia, egy amőbaszerű folt lüktet.

Föld alatti csendélet unikornissal (58 x 54 cm, olaj, vászon)